

pro něž byli odsouzeni, ještě před platností zákona ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n., bylo v zásadě také podmíněčné jejich odsouzení přípustno. Tím ovšem není prejudikováno otázce, jsou-li tu věcné důvody pro povolení neb nepovolení podmíněčného odsouzení.

Čís. 828.

Třaskavinou ve smyslu zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. jest každá látka, jež svým výbušným účinkem může přivoditi zničení nebo poškození osob nebo věcí.

Souběh §u 2 a 3 zákona o třaskavinách s přestupkem dle § 32 zbrojního patentu.

(Rozh. ze dne 4. května 1922, Kr II 436/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 23. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přčinem dle §§ 2, 3 zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. z., a přestupkem § 32 zbrojního patentu.

Důvody:

Po stránce věcné (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stížnost, že granát, u obžalovaného nalezený, nespadá pod ustanovení zákona o třaskavinách, poněvadž byl rozložen, třaskavé látky zbaven a úplně nepotřebný. Za třaskaviny pokládá zmíněný zákon pouze takové, které podléhají státnímu monopolu a pouze směšeniny chlorečnanu draselnatého a síry. Granát vzal si obžalovaný na památku z vojny se svolením svých představených a již z této okolnosti lze souditi, že jeho držení nemohlo míti v zápětí nebezpečství, předpokládané v § 3 zákona o třaskavinách, tím méně, an jej obžalovaný uschoval v uzamčené skříni, od níž sám nosil klíč. Stížnost není odůvodněna, z části není provedena dle zákona. Třaskavinou ve smyslu zákona ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák. dlužno rozuměti dle § 2 prováděcího nařízení ze dne 4. srpna 1885, čís. 135 ř. zák. nikoli jen směšeninu, uvedenou ve stížnosti, nýbrž všechny takové látky, které svým výbušným účinkem mohou přivoditi zničení nebo poškození osob nebo věcí. Dle ustanovení čtvrtého odstavce § 1. zákona o třaskavinách, neplatí tento zákon pro vojenskou správu a nevztahuje se na třaskaviny, které jsou předmětem státního monopolu (střelný prach); dle § 3 prováděcího nařízení čís. 135/85 jsou vyňaty z jeho působnosti předměty pod čís. 1—6 tohoto § uvedené. Výbušná látka, o kterou zde jde (chloratit), nepatří k žádné z uvedených výjimek a spadá dle posudku znalců i s rozbuškou (zapalovacím zařízením) pod pojem třaskavin. Poněvadž dle znění zákona (§§ 2 a 3) jest zakázáno a trestno dovážeti bez úředního povolení, jakož i držeti neb uschovávatí třaskavinu o sobě, jest pro otázku viny úplně lhostejno, byl-li granát rozložen a hodil-li se jako takový k praktickému upotřebení čili nic. Rozhodným jest, že jeho náplň nebyla plně odstraněna, nýbrž že obsahovala výbušnou látku — chloratit —, která mohla dle posudku znalců snadno způsobiti výbuch při vyškrobávání neb odstraňování, poněvadž jest velmi choulostivá nejen pro přímý náraz, nýbrž i a to ještě větší měrou pro tření. Totéž platí o za-

palovacím zařízením (rozbušce), které obžalovaný vedle granátu uschoval. Že by obžalovaný nabyt granátu řádným způsobem a se souhlasem vojenské správy, rozsudek nezjistil, — vyslovil naopak, že granát je majetkem čsl. vojenské správy, že obžalovaný byl povinen jej odevzdati, že si jej však neoprávněně ponechal a nedovoleně z vojny domů přinesl. Nebezpečí, v § 3 zákona o třaskavinách předpokládané, bylo spojeno s pouhým uschováváním rozloženého granátu, pokud se týče obou výbušných jeho součástí, poněvadž nepozorná manipulace s nimi mohla míti za následek výbuch, který by mohl způsobiti těžké zranění po případě i smrt osoby manipulující i osob na blízku přítomných. Okolnost, že obžalovaný nosil klíček od skříně u sebe, ho neomlouvá, poněvadž nebylo vyloučeno, jak uvedl již prvý soud, že se mohl klíček přes to dostat i v držení třetí osoby, a že neopatrnou manipulací její neb obžalovaného samého mohl nastati výbuch. Neodůvodněna jest zmateční stížnost i v tom směru, pokud s hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. popírá přípustnost souběhu přečinu dle §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách s přestupkem § 32 zbroj. patentu a dovozuje, že obžalovaný svým jednáním nemohl se dopustiti současně také tohoto přestupku. Stížnost jest na omylu. Odsouzení pro přečin dle §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách postihuje pouze neoprávněný dovoz a držení výbušné látky (náplně a zapalovacího zařízení) za okolností, které byly s to přivoditi nebezpečnost pro život a zdraví (eventuelně i majetek) jiného. Neoprávněné držení granátového tělesa (které jest i bez náplně zbraní) tvoří samo o sobě zvláštní policejní přestupek § 32 zbrojního patentu.

Čís. 829.

Vyrovnal-li se poškozený se spolupachateli krádeže (§ 174 II a) tr. zák.) v ten rozum, že každému z pachatelů bylo nahraditi určitou část škody, stal se ten který pachatel beztrestným, nahradil-li poškozenému díl na něho připadající.

Nepřijal-li poškozený náhrady od nabízejícího ji pachatele, ježto neměl s sebou potřebných pomůcek, jest v tom spatřovati poskytnutí nové lhůty k narovnání.

(Rozh. ze dne 4. května 1922, Kr II 581/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. června 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171 a 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalované z obžaloby.

D ů v o d y:

Speciálního ustanovení posledního odstavce § 187 tr. zák., omezeného zákonem výslovně na podílnictví na krádeži, nelze ovšem obdobně použiti na případ krádeže, spáchané více spolupachateli. Než i tu nelze vyloučiti beztrestnost spolupachatele, jenž na něj připadající podíl škody z účinné lítosti v čas nahradil, jestliže poškozený se spolupachateli